15/04/2021

15 Απριλίου: Ένας φοβερός και ακλόνητος Άγιος

/ Επικαιρότητα

Στους Έλληνες προκαλούσε τιτάνιο σεβασμό. Στους Τούρκους προκαλούσε τρόμο, φόβο, έκπληξη μέχρι υπερβολής. Ταράκουλο τον έπιανε τον Τούρκο, όταν κουνούσε τη σκιά του ο Ανανίας.

Τη δύναμη που είχε ο Δεσπότης την ήξεραν οι Τούρκοι καλά, αλλά όχι πως γνώριζαν τα πάντα, το πώς, δηλαδή, ο Άγιος μαζί με τον Μπενάκη, τον Γιαννάκη Κρεββατά, τον Ζαήμη, κινούσαν μυστικά τους Κλέφτες και τους είχανε, τρόπον τινά, υπό δική τους προστασία και διεύθυνση.

Φιλάγαθος, φιλάνθρωπος, ακλόνητος. Σταθερός χαρακτήρας ο Άγιος. Αδύνατον τέτοιος άνθρωπος να περάσει ποτέ απαρατήρητος.

Οι Έλληνες, χωρίς αυτόν, δεν τα έβγαζαν πέρα σε γνώσεις. Οι Τούρκοι καταλάβαιναν τον όγκο του, τα φώτα του και προτιμούσαν την οδό του

καλοπιάσματος, αλλά και οι ίδιοι κοιτούσαν το συμφέρον τους για να παίρνουμε φως από τα φώτα του. Ο Ανανίας, κάτω από τη μύτη τους, οργάνωνε, όμως, Επανάσταση.

Το 1767, ήρθε νέος πασάς στον Μοριά. Ήταν άνθρωπος κακούργος με μίσος κατά των Χριστιανών, «δεν υπέφερε ο θηριωδέστατος, συν τοις άλλοις, την αξιότητα του Μητροπολίτου Ανανίου» καθώς το γράφει ο π. Αμβρόσιος Φραντζής στην Ιστορία της Αναγεννηθείσης Ελλάδος.

Αμολάει μπουγιουρντί ο καινούριος να πάρει τέλος ο Γκιαβούρ Μητροπολίτης. Να τον σφάξουνε χάμω στο γόνατο σαν πρόβατο, έστω κι αν ήξερε ο πασάς πως στέλνει να σφάξουνε λιοντάρι και στη σκέψη τον έπιανε σύγκρυο. Ούτε στον Σουλτάνο δεν το είπε για να πάρει τη συνήθη άδεια. Το ήξερε ο πασάς πως πάει να κάνει ακροβασία, μη γνωρίζοντας κιόλας την κατάληξη, αλλά έτσι «πνέων αγανακτήσεως» δεν μπορούσε να ζήσει με τη ζήλια του.

Ο Ανανίας, άνθρωπος πανέξυπνος, το κατάλαβε πως ήρθαν γι’ αυτόν. Οι άλλοι τον βάλανε χάμω και του λέγανε να πάρουνε τα όπλα. Εκείνος προτίμησε να μην την πληρώσει τόσος κόσμος και με τίποτες να μην κινδυνεύσει η μυστικότητα, η δουλειά που είχε γίνει τόσα χρόνια με την ελπίδα μιας καλής και επιτυχημένης Επαναστάσεως.

«Εμένα θέλουνε, εμένα θα έχουνε». Έτσι θ’ αποκρίθηκε ο Δεσπότης στα θερμά παρακάλια των Ελλήνων.

Μπήκε ο Ανανίας στον ναό και μάλιστα προσκάλεσε τον Τούρκο για να έρθει να κάνει τη δουλειά του. Είχε πριν μεταλάβει τα Άχραντα και έτοιμος πια για τα ουράνια, δε νοιάστηκε πια για τον θάνατο.

Τρείς μαχαιριές στην καρδιά και τις δέχτηκε ανδρείος και όρθιος. Έτσι πεθαίνουν οι Άγιοι. «Και έτσι πεσών ύπτιος» γράφει ο π. Αμβρόσιος Φραντζής, «παράδωσε το πνεύμα του εις χείρας Θεού ζώντος».

Ο Ανανιάς, ο Μπενάκης, ο Ζαήμης, ο Γιάννακης ο Κρεββατάς, είναι του 1750 και δώθε, ακόμη μακριά από το 1821. Γιατί οι Έλληνες ποτέ δε χωνέψανε τον Τούρκο και τον είχαν από πάντοτε στο βόλι. Το 1821 θέριεψε το κύμα του Ρωμηού, χωρίς να σημαίνει αυτό πως οι Τούρκοι δεν τραβούσαν τα πάνδεινα όλους τους αιώνες παραπίσω.

Το θέλησε το Θεός το ’21, αλλά ξωπίσω υπήρξαν Ανανίες.

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο "ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ"

Η Εκκλησία μας, κατά την 15η Απριλίου εκάστου έτους, τιμά τη μνήμη του Αγίου Ανανίου Ιερομάρτυρος Μητροπολίτου Λακεδαιμονίας

Οι ιστορικές πληροφορίες αλιεύονται από την ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ του π. ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ